

II.

Den situation, ændringsforslaget søger tilvejebragt, synes med de anførte forbehold at kunne beskrives således:

1. Bortset fra fortsat deltagelse i EF-lånet til Tyrkiet under associeringsaftalen afbrydes enhver form for deltagelse i det internationale udviklings samarbejde.
2. Danmark opretholder sit medlemskab i FN, EF, NATO, Europarådet, OECD og GATT.
3. Bortset fra en repræsentation ved EF nedlægges repræsentationerne ved de nævnte internationale organisationer.
4. Samtlige ambassader og udsendte konsulære repræsentationer nedlægges.
5. Honorære konsulære repræsentationer kan opretholdes.
6. I udenrigsministeriet nedlægges DANIDA, markedsafdelingen, den økonomisk-politiske afdeling og handelsafdelingen. Der synes også derudover at måtte ske indskrænkninger, bl. a. bortfalder oplysningsvirksomhed om Danmark fuldstændigt, men udformningen af anmærkningerne giver ikke tilstrækkeligt grundlag for en klar forståelse.
7. Udenrigsministeriet ophører med at beskæftige sig med Nord-Syd-problematikken.
8. Udenrigstjenestens eksportfremmende virksomhed bortfalder.

III.

Ændringsforslaget påpeger således en række — centrale — opgaver, der skal bortfalde. Herudover synes en række andre opgaver fortsat at måtte bestå, jfr. det fortsatte medlemskab af de internationale organisationer.

Det er ikke oplyst, om de opgaver, som ambassaderne i dag løser, skal bortfalde sammen med ambassaderne, eller om de — bortset fra det eksportfremmende arbejde, der synes at måtte bortfalde helt — skal søges løst med andre midler, f. eks. en udvidet brug af tjenesterejser og direkte kommunikation. En analyse af sådanne alternative midler viser, at det under disse vilkår ikke er muligt at varetage væsentlige danske interesser, være sig på det multilaterale eller på det bilaterale område.

Ændringsforslaget vil således i en samlet vurdering betyde, at Danmark fuldstændigt unddrager sig sine forpligtelser som medlem af det internationale samfund og i vidt omfang isolerer sig fra dette. Forslaget må afvises ud fra disse betragtninger.

IV.

Ifølge 5-årsplanen for Danmarks statslige bistand til udviklingslandene i perioden 1975-76 — 1979-80, som blev fremlagt for folketinget den 17. marts 1975, forudses det, at den statslige bistand i finansåret 1979-80 kommer til at udgøre de 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, som er FN's mål.

En gennemførelse af fremskridtspartiets forslag vedrørende udviklingsbistanden vil betyde, at denne plan bortfalder, og at Danmark som det eneste af Vestens industrilande helt opgiver ydelse af statslig udviklingsbistand og dermed tilsidesætter det mål på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, som af FN er opstillet for de industrialiserede landes statslige bistand til udviklingslandene.

De af fremskridtspartiet foreslåede besparelser medfører i vidt omfang brud på givne internationale tilsagn og vil for størstedelens vedkommende betyde et folkeretsbrud med deraf følgende risiko for modsanktioner fra de berørte landes side. Hvad specielt angår de aftaler, der er truffet mellem danske myndigheder og danske privatpersoner, f. eks. i forbindelse med personel-udsendelser eller godkendelse af statslånskontrakter, vil sådanne aftaler ikke — ej heller ved lov — kunne brydes uden økonomisk erstatning i medfør af grundloven.